

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Pabianicach w sprawie z powództwa J. C. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę:

1. **oddalił powództwo,**
2. **zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,**
3. **nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Pabianicach kwotę 972 zł tytułem kosztów procesu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.**

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości oraz zarzucając wydanemu rozstrzygnięciu:

1.
 1. **sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez bezzasadne i całkowicie dowolne przyjęcie, iż w toku procesu powód nie wykazał prawdziwości twierdzeń przedstawionych w pozwie dotyczących przebiegu i okoliczności zdarzenia szkodowego, z którego powód wywodzi swe roszczenia,**
 2. **naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy poprzez naruszenie reguł swobodnej oceny dowodów wyrażających się w błędnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i w konsekwencji uznaniu, iż powód przez cały czas trwania postępowania kłamał na temat istotnych okoliczności faktycznych sprawy, a nawet uznanie, iż wspólnie z sprawcą szkody usiłował wyłudzić od pozwanego odszkodowanie,**
 3. **naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 oraz art. 286 k.p.c., poprzez uznanie opinii biegłego za fachową rzetelną i wykonaną zgodnie z obowiązującymi zasadami, a także wiedzą i doświadczeniem biegłego, co skutkowało uznaniem jej przez Sąd za pełnowartościowy dowód w sprawie, a jednocześnie wyciągnięcie z niej wniosków nie tylko nie znajdujących oparcia w opinii biegłego, ale wręcz przeczących treści tejże opinii.**

Ponadto skarżący, z związku z podniesionymi zarzutami, wniósł w ramach postępowania dowodowego:

1. dopuszczenie dowodu z zeznań świadka: K. K. na okoliczność: prędkości kierowanego przez siebie pojazdu podczas kolizji z dnia 25 lipca 2015 r., daty poznania powoda, kontaktowania się powoda ze świadkiem przed rozprawą z dnia 23 listopada 2017 r., daty założenia profilu na portalu społecznościowym facebook, daty przyjęcia do grona tzw. znajomych powoda oraz czy przyjęcie powoda do grona tzw. znajomych na facebooku przełożyła się na utrzymywanie kontaktów w rzeczywistym świecie,
2. rozszerzam tezę dowodową z zeznań powoda na okoliczność daty poznania powoda, kontaktowania się powoda ze świadkiem przed rozprawą z dnia 23 listopada 2017 r., daty założenia profilu na portalu społecznościowym facebook, daty przyjęcia do grona tzw. znajomych świadka K. K.,
3. dopuszczenie dowodu z wydruku tzw. strony profilowej profilu powoda na facebooku na okoliczność daty założenia przez powoda profilu na facebooku, która jest datą o ponad rok późniejszą niż kolizja będącą źródłem szkody,
4. dopuszczenie dowodu z bilingu rozmów wykonywanych przez powoda w dniu 22 i 23 listopada 2017 r. na okoliczność braku prowadzenia rozmów pomiędzy powodem, a świadkiem K. K. w dniu 22 i 23 listopada 2017 r..

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za postępowanie apelacyjne, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana złożyła odpowiedź na apelację, w której wniosła o oddalenie apelacji w całości, pominięcie zgłoszonych wniosków dowodowych oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna.

Powód w złożonej apelacji podniósł wyłącznie zarzuty dokonania nieprawidłowych ustaleń faktycznych oraz naruszenia przepisów proceduralnych. Jednakże podniesione zarzuty naruszenia art. 233 k.p.c. nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji.

Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy opierając się na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, uznał, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że orzeczenie w niniejszej sprawie nie mogło być pozytywne. Jednakże w ocenie Sądu Odwoławczego kluczowe znaczenie przy ocenie bezzasadności powództwa nie mają, jak to argumentował Sąd Rejonowy wzajemne relacje powoda i sprawcy wypadku - K. K. oraz charakter ich znajomości,

albowskiem prowadzenia dywagacji na ten temat na podstawie postów na portalu społecznościowym facebook jest całkowicie nieakceptowalne przez Sąd Okręgowy oraz nie znajduje żadnego oparcia w przepisach kodeksu postępowania cywilnego. Z tych właśnie powodów Sąd Odwoławczy pominął również wnioski dowodowe, zgłoszone w apelacji, na okoliczność charakteru znajomości pomiędzy powodem a K. K., na podstawie art. 227 k.p.c., jako całkowicie niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że powód nie wykazał prawdziwości twierdzeń opisanych w pozwie, z których wywodził swoje roszczenie, a przede wszystkim przebiegu samej kolizji, o czym jednoznacznie świadczy treść wydanej przez biegłego sądowego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych mgr A. J.. W opinii pisemnej biegły ocenił, która to ocena następnie została podtrzymana przez opinię uzupełniającą, że uszkodzenia powstałe w pojazdach, w tych pojeździe powoda, mogą wskazywać, że prędkość pojazdów, a tym samym impuls siły działający na samochód powoda w chwili zdarzenia był niewielki i spowodował mały zakres deformacji nadwozia obu pojazdów – tj. i sprawcy i powoda. Powyższe oznacza, że prędkości wskazane w materiale dowodowym, jako 40-50 km/h – pojazdu powoda oraz 40 km/h pojazdu sprawcy K. K., jako prędkości zderzeniowe nie korelują z rzeczowym materiałem dowodowym w postaci uszkodzeń ujawnionych w obu pojazdach.

Innymi słowy Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, opierając się na rzetelnej, sporządzonej opinii przez biegłego sądowego A. J., który posiadał kwalifikacje i wiedzę z zakresu wypadków drogowych, jako osoba kompetentna i bezstronna, wydał wyczerpującą opinię, że w takich okolicznościach zdarzenia, jakie podał powód nie mogło dojść do takiego zakresu uszkodzeń jego pojazdu, którego koszt przywrócenia do stanu sprzed szkody opiewałby na kwotę dochodzonego w przedmiotowej sprawie roszczenia.

Reasumując należy stwierdzić, że orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i jako takie musi się ostać. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5) oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (t.j. Dz.U. 2018 r. poz. 265) zasądając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w apelacji.